

Ty wěš lón kraj, je gnaly ói:
 To je naš luby kraj lón tuž rasi.
 Wěš ty mi lud, kiž rady z pomosow
 So pobiehnemu suhwalnye přibliža;
 Kiž khudym položiti ih zrudobu,
 A pomha stajnye, hižej kiž wotlada?
 Ty z naješ lud, nam bližko je,
 Duž bud' čičerbow nje no čescene!
 Wěš holičky, tak přine lubozne,
 Kiž parli wztotej kónje ru na so?
 Kiž z nje wnosiu zjedna wesele
 A w swětnym nje bjeske nje zabyte?
 Duž česciaju, kaj stawa ji,
 Tej českej překnej serbskej holičcy.
 Mesh kiče lud a kraj a holička,
 Tej swěrnosc', lubosc', sprawna wubroba;
 Wo koždy znowa ročosć wotlada,
 Hdyž lud y znani zasy jawyuka,
 Hdyž znowa hule w serbskim towarstwě
 Nas sprawnosć, lubosc', swěrnosc' zjedna
 H — w.

199

Najymny čas.

Ty zemja, kaj kralowa pyšna krasnje,
 Stozwad' čiči, zo so tak přeměnyješ?
 Sto wot stučes pyšku, kiž blyw' so jarnje
 Wđak we njej sej spokojnosć nahromadješ.
 Sto činiš tak zrudnye a zaweliš so
 Do ptašća, kiž ni komu nje lubi so.